

Eleanor H. Porter

Miss Billy

Eleanor H. Porter
Miss Billy

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

1. FEJEZET

Billy levelet ír

Billy Nielson tizennyolc éves volt, mikor nagynénje váratlanul meghalt. Miss Benton nevelte őt csecsemőkora óta, és most halálával Billy teljesen magára maradt, család és támasz nélkül. A temetés másnapján a végsőkéig kétségbeesett fiatal lány Mr. James Harding vállán sírta el bánatát, aki nem csupán ügyvédje és vagyongazdálkodója volt, de az egyetlen ember is, akinek számíthatott a segítségére.

- Nem tudom, mit tegyek, Mr. Harding, nincs hova mennem, és senki sem törődik már velem - zokogta Billy elcsukló hangon.

- Ugyan... ugyan! Biztos vagyok benne, hogy ennyire nem kétségbeesztő a helyzet, gyermekem - csitított kedvesen az öregúr. - Példának okáért, én törődöm önnel. Tudnia kell, hogy nem fogom cserbenhagyni, kicsikém.

Billy mosolyogva nézett rá a könnyáztatta pillák alól.

- Tudom, hogy nem, Mr. Harding, csak az a baj, hogy laknom is kell valahol, az ön házába pedig mégsem költözhetek.

- Miért ne jöhetne? - ellenkezett az ügyvéd. - Semmi kétségem sincs afelől, hogy Letty és Ann is boldogan beleegyezne, hogy magunkhoz vegyüek.

Billy sajtó szíve ellenére is jóízűen felkacagott, ahogy Miss Letty gyöngye idegeire és Miss Ann rendetlenkedő szívére gondolt, és elképzelte, amint a maga ifjú, lendületes, életteli egyéniségét megzabolázva próbál meg alkalmazkodni Harding ügyvéd úr házának síri csendjéhez.

- Hálásan köszönöm Mr. Harding, de sajnos nincs kétségem afelől, hogy ez igen kényelmetlen megoldás lenne mindannyiunk számára - háritotta el a lány az ajánlatot.
- Fogalma sincs, hogy mennyire lármás tudok lenni, ha nem vigyázok.

Az ügyvéd elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Biztos benne, hogy nem élnek rokonai valahol a közelben? - kérdezte. - Mit tud az édesanyja családjáról?

Billy azonban csak a fejét rázta, és szemei újra megteltek könnyel.

- Ahogy én tudom, Ella néni volt az utolsó élő rokonom anyai ágon.

- És az édesapja rokonsága?

- Ott sajnos még rosszabb a helyzet. A papa jóformán árván nőtt fel, még a szüleit sem ismerte. Nem voltam több félévésnél, amikor meghalt, és nem sokkal később a mama is követte őt a sírba.

- És semmilyen információja sincs az édesapja családjáról?

- Semmi... azaz, majdnem semmi.

- Tehát mégis van valaki?

- Hát... ő tulajdonképpen nem is családtag, csak egy jó barát, de arra gondoltam, talán írnom kellene neki.

- Ki ez az ember?

- A papa gyerekkori barátja. Őutána kaptam a nevem. Tudja, ezért nem vagyok én *Susie*, vagy *Bessie*, vagy *Sally Jane*, mint a többi lány. A papa arra számított, hogy fiúnak

születek, és akkor majd Williamnek nevezhet el a barátja után. Aztán amikor megszülettem, egy ideig nagyon neki volt keseredve, míg valaki nem javasolta, hogy kereszteljenek Billynek, hiszen a barátját is mindig ezen a beceneven szólította. Így hát végül az lettem.

- Személyesen is ismeri az urat?

- Sajnos nem, és még a mama meg Ella néni is csak halomlásból ismerték őt, bár a mama egyszer találkozott a feleségével, és azt mondta, hogy elragadó hölgy.

- Nos, azt hiszem, valóban jó ötlet felvenni velük a kapcsolatot. Megvan a címük?

- Ó, igen, az megvan, hacsak el nem költöztek azóta. Ella néni mindig egy fiókban tartotta, és többször említette, hogy ír majd neki rólam, de valahogy soha nem jutott rá ideje.

- Mi a neve?

- William Henshaw. Bostonban lakik.

Az ügyvéd lekapta orráról a szemüvegét, és izgatottan előrehajolt.

- William Henshaw?! Csak nem a Beacon Streeti Henshaw-fivérek egyikéről beszél?

Billy szeme felragyogott és izgatottan fészkelődni kezdett.

- Hát ismeri őket? Hisz ez pompás! Igen, valóban ez a címük, biztos vagyok benne, mert éppen ma láttam a néni holmija között. Ó, tudtam, hogy ő az én emberem, azonnal írok is neki!

- Persze, hogy írni fog neki - helyeselt az ügyvéd. - Legalább nem kell tovább tépelődnünk a jövőjén, gyermekem. Évek óta ismerem a családot, ugyanis William meg a fiam csoporttársak voltak az egyetemen, és nagyon jó barátok lettek. Ned gyakran emlegette. Hárman

vannak testvérek, William meg a két, nálánál jóval fiatalabb öccse. Az ő nevüket sajnos elfelejtettem.

- Nem is számít, a lényeg, hogy Mr. William Henshaw-t jól ismeri! Olyan boldog vagyok! - harsogta Billy lelkesen.

- Az azért túlzás, hogy jól ismerem - helyesbített az ügyvéd. - Ráadásul be kell vallanom, hogy szem elől vesztettem őket az évek során, de Ned egész biztos tud róla valamit. Igen, ez az, őt fogom megkérdezni. Most pedig menjen szépen haza, kicsikém, és szárítsa fel a könnyeket a csinos kis arcoskájáról. Vagy tudja mit? Inkább jöjjön el hozzánk teára. Egy pillanat... épp csak feltelefonálok a házba - mondta, majd kissé mereven felemelkedett és eltűnt a belső irodában.

Jó pár perc telt el, mire visszatért, vérvörös arccal, szemmel láthatóan feszengve.

- D-drága gyermekem, én nem is tudom, mit mondhatnék, de vissza kell hogy vonjam a meghívást - bökte ki szájalmasan hebegve. - Ugyanis a nővéreim kissé gyengélkednek ma délután. Ann szíve... de hisz tudja... szóval, baj van a szívével. Letty pedig... nos, Letty gyakran ideges... akarom mondani, gyengék az idegei. Roppant kínos, de talán hajlandó szemet hunyni ez egyszer.

- Magától értetődik, Mr. Harding - mosolygott Billy tetetett komolysággal -, és remélem, ön sem veszi rossz néven, ha csendben megjegyzem, tiszta szerencse, hogy nem vettük komolyabban fontolóra azt, hogy önök vegyenek magukhoz, igaz-e?

- Hö? Nos,... hmm... valóban, az ön ötlete tényleg sokkal célravezetőbb - ismerte el az ügyvéd. - Azonnal beszélek is Neddel. Igen, azonnal beszélek vele - motyogta, miközben szertartásosan kitessékelte a lányt az irodából.

James Harding betartotta a szavát, és még aznap este megtárgyalta a dolgot a fiával, ám mint utóbb kiderült, vajmi keveset tudott meg Nedtől. Igen, jól emlékszik Billy Henshaw-ra, de az igazat megvallva, évekkkel ezelőtt hallott róla utoljára, akkoriban házasodott talán. Most úgy negyven körül lehet, és Ned meggyőződéssel állította, hogy ez a kivételesen jó ember és barát a legmegfelelőbb személy arra, hogy bölcsen viselje gondját árva kis névrokonának.

- Akkor el is döntöttem - jelentette ki Mr. James Harding.
- Holnap tüstént megírom azt a levelet.

Meg is tette, de Billy megelőzte őt: míg az ügyvéd a fiával tanácskozott, addig Billy magányos kis szobájában, a város túlsó végén, kiöntötte egész szíve bánatát négy hosszú oldalban az ő drága William bácsijának címezve.

2. FEJEZET

A Strata

Bertram Henshaw nevezte el a Beacon Streeti házat *Stratának*, ami latinul rétegeket jelent. Cyrilt mérhetetlenül bosszantotta, és Williamet sem kevésbé, de végül elintézték annyival, hogy „*Bertram már csak ilyen*”. Életének eddigi huszonnégy évében Bertram számtalanszor hallhatta ezt a frázist, ami olykor szemrehányást, máskor meg elismerést jelentett, cselekedetei természetétől függően.

Mindazonáltal jelen esetben Bertram hóborgos agyszüleményének volt némi jogalapja. A Beacon Streeti ház, a három fivér otthona valóban jól elkülöníthető rétegekből állt.

- Ezt úgy tudnám legjobban szemléltetni - Bertram mindig előszeretettel magyarázta el teóriáját bármelyik újdonsült ismerősének, aki értetlenségét fejezte ki a névvel kapcsolatban -, ha rétegeire bonthatnám a házat, ahogyan ezt a darab tortát itt a tányéromon. De talán tegyük fel, pusztán elméletben persze, hogy a jó öreg Bunker Hillt váratlanul romba dönti valami rettenetes katasztrófa, minden porig ég, és valamennyiünket tonnányi törmelék temet maga alá. Na már most, a továbbiakban próbáljunk egy kicsit az eljövendő századok régészeinek fejével gondolkodni, és elképzelni, vajon miféle következtetésekre jutnának, miután temérdek ásás után végre rábukkannak a házunkra.

- Nézzük végig alaposan az ásatási területet. Az első stratum, azaz réteg, a felső szint, Cyril lakrésze. Számba vennék a csupasz padlót, a nehéz bútorokat, a zongorát, a hegedűt, a fuvolát, a könyvektől roskadozó falakat, megfigyelnék a bárminemű kényelem teljes hiányát: sehol egy függöny, párna vagy dísz tárgy. „*Itt egyszerű ember élt*” – mondanák -, „*egy tudós, egy zenész, népszerűtlen és magának való. Egy remete!*”

- És mi következik ezután? Kiássák a harmadik emeletet, William szobáit. Te csak úgy ismered őt, mint az özvegy és tehetős State Streeti üzletembert, a hórihorgas, darabos, lassú beszédű, kissé kopaszodó és rövidlátó, ám végtelesen jóságos embert. De hidd el nekem, csak akkor ismered Williamet igazán, ha láttad már a szobáit. William ugyanis gyűjtöget. Különféle dolgokat, és ráadásul az összeset meg is őrzi. Mindig is ilyen volt. Egy régi családi anekdota szerint, úgy kétéves korában, egy alkalommal négy apró, hófehér, gömbölyű kavicssal a kezében totyogott be a házba. Nos, ha ez valóban megesett, akkor biztos lehetsz benne, hogy a mai napig megvannak azok a kövek, és gondold bele, idén tölti be a negyvenet. Nincs olyasmi a világon, amit ő még ne gyűjtött volna: miniatűröket, csontfaragásokat, bogarakat, lepkéket, porcelánokat, jade-köveket, bélyegeket, képes levelezőlapokat, kanalakat, poggyászcédulákat, színházi programokat, játékkártyákat. Most a teáskannák vannak soron. El tudod ezt képzelni? William és a teáskannák! Mindez a szobáiban van felhalmozva, szanaszét szórva, a maga bájos összevisszaságában. Szinte látom magam előtt a régészeket, amint megpróbálják beilleszteni a remetéjüket ebbe a környezetbe!

- Aztán mikor lejutnak az én lakosztályomhoz, végleg összezavarodnak majd. Tudod, mennyire szeretem

a kényelmet, a jólétet, és szeretem körülvenni magam szemrevaló tárgyakkal, sok minden érdekel. Az én termeim aztán cseppet sem emlékeztetnek remeteéletre, de nem ám!

- Tehát a fentieket összegezve - végez a magyarázattal Bertram kuncogva -, archeológusok ezreinek vágyálma egy ilyen feltárás. Innen a név is, a Strata!

Ettől kezdve a barátaik is így emlegették maguk közt, sőt némelykor még maga William meg Cyril is, minden korábbi rosszállásuk ellenére.

A Henshaw fiúk születésük óta éltek ebben a tágas és elegáns, parkra néző villában, mely azelőtt édesapjuk gyermekkori otthona volt. Ő meg a felesége is itt haltak meg, nem sokkal Kate, az egyetlen leánygyermekük férjhezmenetele után. Ekkor a legidősebb fiú, a huszonkét éves William Henshaw idehozta menyasszonyát, akivel közösen igyekeztek otthont teremteni a két kis árvának. Cyril tizenkét, Bertram pedig mindössze hatéves volt akkoriban. Ám Mrs. William öt röpke esztendő után sajnálatos módon elhunyt, és azóta a ház nem ismert asszonyi törődést.

Teltek-múltak az évek, és lassanként a ház és lakói egyre inkább megtestesítették mindazt, amit végül Bertram eme szokatlan névben foglalt össze. Történetünk idején Cyril a harmincas éveiben jár, fennkölt modorú és tartózkodó. Megvetéssel illet minden kutyát, macskát és fehérszemélyt, gyűlöli a felfordulást, a fejtelenséget. Már zsenge ifjúkorában bevette magát a negyedik emelet békés nyugalmába, ahol kedvére adhatta át magát zenei törekvéseinek. Egy szinttel lejjebb William éldegél háborítatlanul számtalan műtyürkéje társaságában, miután csökönyösen visszavert mindennemű kísérletet, mely arra irányult, hogy rendszert teremtsen e szívének oly kedves zűrzavarban. Az alatta lévő szinten Bertram, mint a második emelet

korlátlan ura és parancsolója, ennek szellemében rendezte be főúri lakhelyét. Pazar környezetet alakított ki képei, ecsetjei, festőállványai számára: régi fegyverzetek, gazdagon díszített drapériák, szőnyegek és párnák teszik teljessé a fényűző hatást. Valamint a saját festményei körös-körül, melyek kivétel nélkül ugyanazon idea köré csoportosulnak. Az *Egy lány arcképe* Bertram állandó témája, fiatal nők portréi függnek mindenhol a falakon, melyek napról napra híresebbé teszik a művészt. Vásznonról, plakettekről, vázlatlapokról tekint ránk a százféle leányarc: akad köztük megnyerő, zárkózott, hetyke, büszke, szende, víg, mélabús, tündérszép és csúnyácska. Már a művészvilág is kezdi felfedezni, pápaszemüket igazgatva, kritikusan méregetik műveit, és abban mind egyetértenek, hogy a Henshaw-fió az *Egy lány arcképe*-vel ígéretes tehetség, és a jövőre nézve is szép kilátásokkal kecsegtet.

Bertram kedélyes lakrésze alatt találjuk a dohos, öreg könyvtárat meg a módfelett impozáns és előkelő, de jóformán sosem használt társalgókat, a földszinten pedig az étkezőt meg a konyhát, mely Dong Ling, a kínai szakács birodalma. No, meg persze Pete-é.

Hogy ki is valójában Pete? Nos, Pete szerepét a házban nem könnyű meghatározni. Ő a maga részéről a főkomornyik címet tartja helyénvalónak, és ennek megfelelően roppant méltóságteljesen fogadja a látogatókat a jókora bejárati ajtónál, de ez csak külsín. Amikor a szobákban sepreget, vagy William uraság csecsebecséit tisztogatja, akkor látszik igazán, hogy milyen a belbecs, hogy ő valójában nem más, mint egy zsémbeskedő, ám végtelenül odaadó és hűséges öreg bútordarab, akinek nincs más vágya, mint hogy haláláig szolgálja a családot, ahogyan azt kölyökkora óta tette, az elmúlt ötven év során.

Ilyenformán éldegélnek hát a Beacon Streeti ház lakói, melyből már évek óta száműztek minden női gondoskodást. Még Kate nővérük is réges-rég feladta a próbálkozást, hogy kioktassa Dong Linget vagy basáskodjon Pete felett, de azért nap mint nap útnak ered Commonwealth Avenue-i otthonából, és elszántan keresztülmasírozva a parkon felkeresi őket, hogy asszonyi kötelességének eleget téve dirigálja három fivérét.

3. FEJEZET

Derült égből villámcsapás

A délutáni postával érkezett meg Billy levele, ami - ezt túlzás nélkül állíthatjuk - óriási megrázkódtatást okozott William Henshaw-nak. Jól emlékezett még Billy apjára, aki már sok-sok évvel ezelőtt meghalt, de a gyermekről bizony tökéletesen megfeledkezett. Csak a takaros kézírással írt levelet olvasva derengett fel agyának egyik rejtett zugából egy halovány emlékfoslány Walter Nielson gyermekéről, aki őutána kapta a nevét.

És ez a tökéletesen idegen kölyök, ez a „Billy”, egy kis híján elfeledett, ifjúkori barát csemetéje most éppen őtöle kér menedéket. Teljességgel felfoghatatlan! William Henshaw még egyszer alaposan átböngészte a levelet, mintha csak abban bízna, hogy második olvasatra majd nem lesz ennyire hajmeresztő az üzenet tartalma.

- Mi újság, öregfiú? - kiáltott fel Bertram megrökönyödve, mikor a bejárati ajtóból meglátta bátyját, aki vörös képpel, tágra nyílt szemmel, egész testében reszketve, kezében egy levelet szorongatva gubbaszt a lépcsőfeljáró legalsó fokán. - Történt valami?

- Hogy mi újság?! - üvöltötte William, hirtelen talpra ugrott, majd vadul hadonászni kezdett a levéllel a markában.

- Hogy történt-e valami?! Mondd csak, el tudod te képzelni,

hogy egy gyereket fogadjunk örökbe?! Egy gyereket! - ismételte hátborzongató lassúsággal.

- Nos, aligha - vigyorgott a másik. - De... talán Cyril nem bánná... hmm?

- Ugyan kérlek, Bertram, erőltess magadra egy kis komolyságot a kedvemért - rivallt rá Will ingerülten. - Én mondom, ezúttal tényleg fontos ügyről van szó!

- Miféle fontos ügyről? - tudakolta Cyril a lépcső tetejéről.
- Nem várhat? Pete már másodszorra kongat a vacsorához.

William türelmetlen mozdulatot tett.

- Jól van, menjünk! - sóhajtotta. - Majd elmondom az asztalnál... Nos, úgy tűnik, jelentkezett a névrokonom - jelentette be reszkető hangon pár perccel később. - Walter Nielson gyereke.

- És ki az a Walter Nielson? - érdeklődött Bertram.

- Gyerekkori cimborám. Te nem emlékezhetsz rá. Ezt a levelet az ő fia írta.

- Na, halljuk végre azt a híres levelet! Csak rajta! Úgy hiszem, el bírjuk majd viselni a tartalmát, és... khm... igen Cyril?

Cyril rosszallóan ráncolta a homlokát, tán ok nélkül, hiszen ha Bertramról volt szó, Cyril szinte mindig rosszallóan ráncolta a homlokát.

A legidősebb fivér megnedvesítette ajkait, és remegő kézzel emelte fel a papírt.

- Ez annyira... képtelen ötlet - dűnnyögte még, majd torkát megköszörülve, fennhangon olvasni kezdett:

Drága William bácsi!

Ugye nem bánod, ha így szólítalak? Mert hát magad is beláthatod, hogy mindenképp szükségem van rokonokra, és most már te vagy a legközelebbi hozzátartozóm. Meglehet, már nem

is emlékszel rám, de az apám, Walter Nielson, teutánad neveztet el Billynek.

Ella néném nemrégiben meghalt, ezért bízom benne, hogy nem bánod, ha odaköltözöm hozzád. Mármint csak a szünidőkben természetesen, mert még iskolába járok, és utána meg... hát... valójában még nem határoztam a jövőmet illetően. Talán tudnál ez ügyben tanácsot adni? Elvégre neked is van némi belezólásod a dologba, nemde? Gondold át, míg megérkezem.

Még valami! Lehet, hogy ezt nem kellene elmondanom, mert még a végén meggondolod magad, mindazonáltal tudnod kell rólam, hogy eléggé lármás vagyok. Elismerem. De szerintem ez nem lesz különösebben terhedre, hacsak nem vagy te is ideges vagy netán szívbajos. Tudniillik Miss Letty és Miss Ann... ők Mr. Harding nővérei, Mr. Harding pedig az ügyvédünk, és ő is nemsokára felveszi veled a kapcsolatot. Hol is tartottam? Ó tudom már... Miss Letty idegeinél. Nos, ha valakinek igazán az idegeire mennék, akkor az Miss Letty. Az úgy történt, hogy Mr. Harding nagyon kedvesen felajánlotta, hogy magához vesz, de irgalom szegény fejemnek! Abban a házban csakis lábujjhegyen szabad járni, Miss Ann miatt meg olyan halkán kell lenni, mint egy kisegér! Már minden szék meg asztal lába kis gödröt vágott a szőnyegbe, és csak fejvesztés terhe mellett lehet arrébb mozdítani egyet is közülük! Ráadásul az egész házban nincs egyetlen olyan ablakroló sem, ami nem hajszálpontosan a középlécig van leeresztve, kivéve azokat a szobákat, ahová besüt a nap, mert ott teljesen leengedik. Hát el tudsz képzelni minket ott Morcossal? Ó, igaz is, ugye nem bánod, ha Morcost is magammal viszem? Remélem nem, mert képtelen lennék megválni tőle és ő sem tud nélkülem élni!

Kérlek, minél hamarabb tudasd velem a válaszod, azt sem bánom, ha csak táviratozol. Elég, ha csupán annyit üzensz, hogy „jöhetsz”, és én tüstént útnak indulok! Majd értesítelek,

hogy melyik vonattal érkezem. Arra gondoltam, ha mindketten tűznénk egy szegfűt a kabátunk gomblyukába, akkor talán könnyebben felismernénk egymást. A címzéshez, elég ha annyit írsz: Hampden Falls.

A te reménytelenül elhagyatott névrokonod:

Billy Henshaw Nielson

Egy végtelennek tűnő percig döbrent csend telepedett az ebédlőre, majd William gondterhelten fürkészve öccsei arcát, dadogva törte meg a csendet:

- N-nos?

- Irgalmas Isten! - lehelte Bertram.

Cyрил egy szót sem szólt, de ajkait olyan erősen préselte össze, hogy azok teljesen elfehéredtek.

Újabb hosszú szünet után ismét William szólalt meg türelmetlen hangon:

- Igazán, fiúk, szedjétek már össze magatokat! Mi ilyenkor a teendő?

- Mi a teendő?! - csattant fel Cyрил. - Remélem, egy percig sem veszed komolyan fontolóra, hogy idevedd azt a porontyot, William!

Bertram gúnyosan elvigyorodott.

- Merthogy mindent felforgatna, igaz, Cyрил? Borzalmas még belegendolni is, amint a szép sima padlót egy babakocsi apró fémkerekei karcolják össze!

- Még hogy babakocsi! Badarság! - fortyant fel Cyрил. - Ne légy ostoba, Bertram, ezt a levelet nyilvánvalóan nem egy csecsemő írta. Szerintem sokkal valószínűbb, hogy épp a te festékeid vagy William ócskaságai között ütne tanyát.

- Ó, ezzel én is egyetértek - vetette közbe William. - Fel-tétlenül távol kell majd őt tartanunk a holminktól.

Cyрил vészjóslóan tolt a hátra a székét az asztaltól.

- Mi az, hogy távol kell *majd* tartanunk?! William, próbálj már józanul gondolkozni! Nem engedheted, hogy idejőjön az a kölyök! - bömbölte.

- De hát mi mást tehetnék? - hebegte zavartan a férfi.

- Tenni?! Semmit! Természetesen mondj nemet! Még hogy mi neveljünk fel egy gyereket!

- De valamit mégis kezdenem kell vele. Már csak... csak én maradtam neki. Ő maga mondta.

- Jóságos ég, hát küldd bentlakásos iskolába, vagy tőlem akár javítóintézetbe is mehet, bárhová, csak ide ne hozd!

- Még mit nem! Csak hadd jőjön ide az a fiú! - hahotázott Bertram. - Szegény kis hontalan legényke! Hát mit árthat? Majd én befogadom. Egyébként hány éves a fiú?

William homlokráncolva töprengett fennhangon.

- Nem tudom pontosan, de... ha jobban belegondolok... nem is lehet már annyira kicsi - derült fel hirtelen az arca. - Walter tizenhét vagy tizennyolc éve halt meg, nem több mint egy-két évvel a házasságkötése után. Tehát a fia most körülbelül tizennyolc éves lehet!

- És még Cyril aggódott a babakocsi miatt - vihogott Bertram. - Nem számít, hogy nyolc vagy tizennyolc éves, mindenképpen be kell fogadnunk. Ha pedig tényleg ennyi idős már, akkor úgysem okoz majd túl sok kellemetlenséget.

- És ez a... ez a *Morcos* is jön vele? Bár talán ő sem okoz majd gondot, mint a gazdája, igaz-e? - morogta Cyril enyhe gúnnnyal.

- A mindenit! Morcosról teljesen megfeledkeztem - ismerte el Bertram. - Szerintetek miféle teremtmény lehet?

- Talán egy kutya - tűnődött William.

- Nos, bármi légyen is, lesztek szívesek távol tartani tőlem - jelentette ki Cyril eltökélten. - A fiút, felteszem, *kénytelen* lesznek eltűrni, de egy kutyát... azt soha!

- Khm... hát... a nevéből ítélve megeshet - bökte ki Bertram bocsánatkérően -, hogy ez a Morcos nem egy könnyen kezelhető fenevad. Bár még az is lehet, hogy mégsem kutya. Nekem inkább úgy hangzik, mint egy... egy papagáj.

Cyril talpra ugrott, anélkül, hogy egy falatot is evett volna az ételből.

- Akkor tisztázzunk valamit! - közölte fagyosan. - Bertram, a te felelősséged, hogy a közelemben se jöjjön az a kutya vagy papagáj, vagy... vagy majom. Akármilyen is, lényeg, hogy tartsátok az alsó szinteken. Nekem ez az egész örökbefogadosdi teljes képtelenségnek tűnik az elejétől fogva, de ha te és William ennyire ragaszkodtok hozzá, akkor természetesen egy szót sem szólhatok. Még az a szerencse, hogy *odafönt* a szobámban zavartalan a nyugalom - fejezte be, majd sarkon fordulva kivonult az ebédlőből.

Az ifjabbik gúnyosan felhúzta a szemöldökét, majd pilanatnyi csend után William szólalt meg aggódó hangon:

- Attól tartok, Cyril túlságosan is borúlátó.

Bertram arca elkomorult és kemény vonás jelent meg a szája szélén.

- Az utóbbi időben mindig az. Semmivel sem lehet a kedvére tenni.

Bátyja nagyot sóhajtott.

- Igen, én is tudom. De hát az ő adottságaival...

- Még hogy adottság! Mesebeszéd! - szakította félbe Bertram. - Rengeteg tehetséges ember él a földön, de ez mégsem teszi őket tökéletesen képtelenné a normális együttélésre! Komolyan, Will, szerintem ez kezd már nála betegessé válni. Lassan ő is olyan lesz, mint azok a zsem-

bes vénlányok, akikről az ifjú névrokonod írt. Figyeld meg, egy szép napon arra ébredünk majd, hogy csak suttogni szabad, meg lábujjhegyen osonni a fal mellett!

- Kár aggódnod emiatt, fiacskám! Téged nem fenyeget az a veszély, hogy túlon túl jámborral légy - hahotázott a másik.

- Hát nem Cyrilnek köszönhetően, az holtbiztos - vágott vissza Bertram. - Ezért az egyért akartam annyira, hogy idevegyük a fiút. Hátha felrázza kicsit Cyrilt. Nagyon ráfér már egy kis változatosság.

- Nekem viszont kötelességből kell megtennem, Bert - fordította komolyra a szót William, és arca nyugtalan kifejezést öltött. - Bár azt csak a jó ég tudja, mihez kezdek majd veled, ha megérkezik! Egyáltalán mit mondjak, hogyan írjak neked? Elképzelésem sincs, hogy kell megfogalmazni egy ilyen levelet!

- Miért nem fogod szaván és küldesz táviratot? Szerintem nem kell kétszer mondani, hogy nyomban itt teremjen. Nem tűnik egy anyámasszony katonájának.

- Hmm... talán valóban ez a jó megoldás - egyezett bele Will. - De nem kellene lenni még valakinek... egy ügyvédnek... aki bővebben is tájékoztat? - töprengett a tányérját bámulva. - Á, meg is van! - nézett fel egy pillanat múlva. - Mr. Harding. Kíváncsi lennék, nem rokona-e Ned Hardingnak. Nedet még az egyetemről ismerem, és úgy látom, a levél Hampden Fallsból érkezett. Nos, holnap talán már többet is megtudunk.

- Nem lennék meglepve - biccentett Bertram, és felemelkedett az asztaltól. - Mindenesetre addig ne tégy semmit, míg nem hallasz felőle.

4. FEJEZET

Billy távirata

James Harding levele haladéktalanul követte Billyét, de sem stílusában sem tartalmában nem volt hozzá fogható. Többek között ismertette Billy vagyoni helyzetét, és azt is megemlítette, hogy Mrs. Nielson végrendeletének értelmében Billy csak a 21. születésnapján kaphatja majd kézhez örökségét és a pénz felügyeleti jogát. Szívhez szólóan ecsetelte Billy elhagyatottságát a világban, és abbéli reményét fejezte ki, hogy a néhai Walter Nielson barátjának szívében talán akad egy zug a gyermeke számára is, és szívesen fogadja majd otthonában a kis árvát. Hivatkozott Nedre, és a hajdani közös egyetemi évekre, majd azzal zárta sorait, hogy ő is rendkívül boldog, hogy felelevenítheti régi ismeretségét a tiszteletre méltó Henshaw családdal, és bízik benne, hogy William Henshaw mielőbb személyesen is hallat magáról.

A levél kielégítő tájékoztatást nyújtott, de a külalak hagyott némi kívánnivalót maga után. James Harding kézírása rendszerint olvashatatlan volt, ezért ügyfelei őszinte örömeire, általában írnokai egyikének diktálta leveleit, de ezúttal mégis inkább maga ragadott tollat. Így eshetett meg, hogy William Henshaw, noha elolvasta az irományt, továbbra is megmaradt abban a téves meggyőződésében, miszerint Billy fiú.

A levél túlnyomó részében az ügyvéd vagy név szerint utalt Billyre, vagy *kis árvaként*, vagy úgy, mint *az a szegény magányos gyermek*, ezért Williamnek sem volt rá semmi oka, hogy kételkedjen meggyőződésében. Végül hozzálátott, hogy helyet készítsen a házban Billy számára.

Először is táviratot küldött, melyben mindössze egy szó állt: „*Jöhetsz!*”.

- Így legalább megnyugszik az a szegény kislegény - magyarázta Bertramnak. - Természetesen hosszú levelet írok majd Hardingnak, méltányolom, hogy tudni akarólam egyet s mást, mielőtt ideküldi Billyt, de nem szükséges, hogy a fiú is kétségek között vergődjön, míg nem tájékoztatom az ügyvédet. Addig úgysem indítják útnak, míg Harding hírt nem kap tőlem.

Volt aztán nagy meglepetés, mikor csupán huszonnégy óra leforgása után táviratilag kapta kézhez Billy válaszát.

„*Holnap érkezem vonattal stop délután ötkor befut stop Billy stop*”

William Henshaw ugyanis nem sejtette, hogy a lány poggyásza már napok óta összecsomagolva, útra készen áll Hampden Fallsban. Billy a végsőkig kétségbe volt esve. A ház olyan volt számára, mint egy elhagyatott kriptá, noha vele volt a szolgáló, és egy barátságos szomszéd felesége is a segítségére sietett, és nála töltötte az éjszakákat. Mindezek tetejébe Harding ügyvéd úr is hirtelen ágynak esett, így nem tudta elújságotlani neki, hogy a várva várt távirat végre megérkezett. Ekkor aztán Billy, aki amúgy is megszokta már, hogy mindig a saját feje után megy, a pillanat hevében úgy határozott, hogy maga veszi kézbe a dolgokat, és egy percet sem vár tovább.

Bár ijesztően ismeretlen volt a jövő, melybe a lány oly könnyedén belevetette magát, romantikus lelkét a legkevésbé

sem rémítette meg a körülmények komolysága. Könnyelműen útnak indulni egy szál szegfűvel a gomblyukában, hogy felkeresse halott apjának barátját, a *másik Billyt*, nemcsak az elragadóan izgalmas kalandot jelentette Billy számára, hanem a legkitűnőbb és legkézenfekvőbb módját annak, hogy kiutat találjon jelenlegi kilátástalan helyzetéből. Megvásárolta hát a vonatjegyét és a szál virágot, majd tükön ülve várta az indulás időpontját.

Billy örömteli távirata a legnagyobb megdöbbenést keltve fenekestül felforgatta a Beacon Streeti házat. Kate menten összehívta a családi tanácsot, mely haladéktalanul egybe is gyűlt.

- Hát én egyszerűen szóhoz sem jutok - szipogott megbotránkozva, miután tudomására hozták a történeteket. - Remélem, nem képzelitek, hogy majd rám sózhatjátok a fiút!

- Nem, azt semmi esetre sem - sóhajtottá William. - Csak tudod, arra számítottam, hogy valamivel több időm lesz megtenni a szükséges előkészületeket, és ez most bizony váratlanul ért. Ma reggelig még csak nem is válaszoltam Hardingnak, még meg sem kaphatta a levelem, kizárt, hogy válaszolni tudott volna rá.

- Mégis mit vártál azután, hogy elküldted azt az ostoba táviratot? - méltatlankodott a hölgy. - Még hogy „*Jöhetsz!*” Micsoda szamárság!

- De hát Billy mondta, hogy elég, ha ennyit üzenek!

- És?! Csak azért, mert egy bugyuta tizennyolc éves fiú mond valamit, akkor te, egy negyvenéves, józanul gondolkodó férfi azonnal engedelmessz neki?

- Szerintem ezzel romantikus húrokat pendített meg Will szívében - nevetett Bertram. - Csábítónak tűnhet kiengedni azt az egy szót az éterbe és lesni, hogy mi történik.

- Hát most aztán megkapta a magáét - jegyezte meg Cyril maró gúnnnyal.

- Ó dehogy, még nincs vége a játéknak - helyesbített Bertram víg mosollyal. - Csak most jön a java! Ne feledd, hősünk előbb még szegfűt tűz a gomblyukába! A bűvös talizmán!

William elvörösödött.

- Ne bolondozz már, Bertram! Eszem ágában sincs virágot viselni.

- Akkor hogyan fogjátok megismerni egymást?

- Éppen elég, ha ő kitűzi a magáét - zárta le a vitát William.

- Hmm... meglehet. Na meg aztán ott lesz Morcos is - dűnnyögte Bertram komisz mosollyal.

- Morcos?! - szörnyülködött Kate.

- Igen. Azt írta, reméli, nem bánjuk, ha magával hozza Morcost is.

- Ki az a Morcos?

- Azt még mi sem tudjuk - ismerte be Bertram, s közben gyanúsan remegett a szája széle.

- Hogy érted azt, hogy még ti sem tudjátok?!

- Nos, Will szerint kutya, és azt hiszem, Cyril legalábbis egy majomra számít. Én a magam részéről papagájra voksolok.

- Istenem, mit tettetek?! - sopánkodott Kate egy székre roskadva. - Mit tettetek?!

Kate szavai áramütésként érték Williamet, talpra szökent, és tüstént intézkedni kezdett:

- Ami történt, megtörtént - jelentette ki ellentmondást nem tűrően. - Most inkább azzal törődjünk, hogy ha már belefogtunk, akkor csináljuk rendesen. Ez a fiú a fiatalságom legdrágább barátjának gyermeke, és szívesen látott

vendég a házban. Most pedig munkára fel! Bertram, említetted, hogy te tudsz magadnál helyet szorítani a számára. Áll még az ajánlatod?

Bertram nyomban megszelídült és kiegyenesedett a székében. William ritkán lépett fel ilyen erélyesen, de ha mégis...

- Igen, Will. Övé lehet a kisebbik hálószoba a folyosó végén, amit úgyszólván sosem használtam, azt a néhány ócska holmit meg egykettőre kirámolom onnan.

- Remek! Akkor már csak néhány apróságot kell tisztáznunk, azután lemegyek és közlöm Pete-tel és Dong Linggel is a dolgot. Ti pedig, egyszer és mindenkorra vegyétek tudomásul, hogy igenis örömmel látjuk a fiút az otthonunkban... mondom *örömmel!*

- Igenis, Uram! - szalutált Bertram, de Kate-nek és Cyrilnek a torkára forrt a szó.

5. FEJEZET

Előkészületek Billy fogadására

Billy érkezésének napján az egész ház már kora reggel talpon volt, s a vendég kényelmét szolgáló előkészületekkel még reggeli előtt végeztek. Bár ténykedésük főként a második emeleti szobácskára összpontosult, mindazonáltal, Bertram szavaival élve, az egész Beacon Street megérezte a szokatlan zűrzavart.

Bertram hamar befejezte a takarítást, majd azzal a nyílvánvaló szándékkal, hogy elkápráztassa a kislegényt, egész háznépét felkérte, hogy személyesen is járuljanak hozzá a szoba kicsinosításához, s ezt mindenki tőle telhetően teljesítette is. Még Dong Ling is felcsoszogott az emeletre és átadott egy különleges kínai lobogót, melyet „*nágy boldogsággal*” ajánlott fel. Ami pedig Pete-et illeti, nos, ő aztán elemében volt. Pete szerette a fiúkat. Elvégre nem órájuk viselt gondot egész életében? Mellékesen szólva ez akár azt is jelenthette, hogy a lányok viszont cseppet sem érdekelték.

Cyril volt az egyetlen, aki távol tartotta magát az eseményektől. Azt azonban, hogy nagyon is tudatában van az alatt folyó tüsténkedésnek, egyértelműen bizonyította panaszos zongorajátéka. Cyril mindig a pillanatnyi hangulatának megfelelő darabokat játszott, s mikor ezen a reggelen

Bertram fülét megütötték az első búskomor dallamok, kájánul elvigyorodott és így szólt Williamhez:

- Ez Chopin Gyászindulója. Cy nyilván most temeti el jövőbe vetett reményeit, így búcsúztatja az áldott békét és nyugalmat.

- Jó ég! Azért Cyril igazán mutathatna némi érdeklődést! - fakadt ki William.

- Ó, mutat ő érdeklődést! - kuncogott Bertram jelentőségteljesen. - Nála ez az érdeklődés!

- Jó-jó, tudom, de most inkább azt mondd meg - szakította félbe az idősebbik a létra tetejéről -, hogy ezt a karabélyt akasszam az ablak fölé vagy inkább a horgászbótot?

- Szerintem teljesen mindegy, hogy ide kerülnek-e vagy máshová - vélte Bertram. - És itt van még ez a buzogány meg azoknak a kardoknak is helyet kell még keresnünk.

- Á, igen! Nagyszerűen fest, nem gondolod? - ujjongott William. - A két ablak közötti falrészén meg épp elfér a szekrény, amiben a pókgyűjteményemet tartom.

Bertram égnak emelte a kezeit meglepetésében.

- *Elfééér?!* Sohasem hittem volna, hogy valaha hajlandó leszel megválni akár egyetlen darabtól is a drágalátos csebecsésid közül!

William rosszallóan nézett rá.

- Ugyan már, Bertram! Biztonságban lesznek idelent is. Amellett már eléggé régiek, akkoriban gyűjtöttem őket, mikor épp annyi idős voltam, mint Billy. Szerintem tetszeni fog neki. Tudod, a fiúk szokták szeretni az ilyesmiket.

- Ó, nem Billy miatt, én inkább érted aggódom - vágott vissza Bertram. - Érted meg a pókjaidért.

- A legkevésbé sem aggódsz te miattam, vagy bármi másért - legyintett William. - Kész is! Na, hogy tetszik? - kérdezte, miközben óvatosan lemászott a létráról.

- Tökéletes! Bár... talán egy kicsit katonás hatást kelt ez a halom pisztoly meg a temérdek vadászkész és handzsár a komód fölött. Vagy netán katonai pályára szánod Billyt, hmm?

- Tudod mit? Egyre kíváncsibb vagyok erre a fiúra! - ragyogott fel William arca kipirulva az izgalomtól. - Szerinted milyen dolgok érdeklik, mi az, amit szeret?

- Ki tudja? Talán egy nyámnnyila alak, aki irtózik a fegyverektől meg a pókoktól. Talán jobban szereti az őszi falevelekből és hímzett feliratokból álló dekorációt.

- Kizárt, hogy az legyen! - vetette ellen a másik. - Walter Nielson fia nem lehet anyámasszony katonája! Nielson volt a Harvard csapatának legkitűnőbb hátvédje tíz éven keresztül, és benne volt minden jó kis muriban. Még hogy őszi falevelek és hímzett feliratok! Nonszensz!

- Rendben, de van még itt egy ismeretlen tényező. Ne feledkezzünk meg Morcosról.

Will kényelmetlenül feszengett.

- Bert, mondd meg igaz lelkedre, ugye nem hiszed, hogy Cyrilnek van igaza és tényleg egy... egy majom?

- „Az *sohase lehessen tudni*” - idézte Bertram derűsen. - Természetesen *bármi* megeshet! Ha például rólad lenne szó, a legkülönfélébb teremtményekre számítanék: kígyó, gyík, varangyos béka, vagy talán pillangó. Ennyi idős korodban te folyton ilyesmiket hordtál haza.

- Igen, ez igaz - sóhajtott a William. - Csak remélni tudom, hogy nem rám ütött - tette még hozzá, s kifordult a szobából.

A Beacon Streeti házban aznap nem sok olyan munkát végeztek, ami ne Billy kedvéért történt volna. Dong Ling a konyhában főzött, mindenhol máshol meg - kivéve Cyril fennhatóságát - Pete porolt és söpört úgy, mintha az élete

múlna rajta. William egész nap nem ment be az irodába, és Bertram sem nyúlt az ecsetjeihez. Egyedül Cyril foglalkozott a szokásos munkájával: gyakorolt a közelgő koncertjére, és javíttatta új könyvének, *Az orosz zene történetének* kefelenyomatát.

Tíz perccel öt előtt William kissé zaklatottan és nyugtalanul bámészkodva az Északi Pályaudvaron találta magát. De akkor, és csak akkor, végre megkönnyebbülten felsőhajtott.

- Hát itt volnánk! Azt hiszem, végül mindennel sikerült elkészülni - dűnnyögte csak úgy saját magának.

Nem tűzött ki virágot: igazán semmi szükség rá, hogy teljesítse ezt a nevetséges kérést, hajtogatta magában. Csak annyi a dolga, hogy megkeressen egy tizennyolc év körüli, magányos, kicsit talán rémült fiút, akinek szegfű van a gomblyukában és alighanem egy kutyát vezet pórázon.

Ahogy ott várt, egyszerre szokatlan melegséget érzett a szíve táján. Itt áll, hogy találkozzon a névrokonával, Walter Nielson fiával, egy otthontalan, elhagyatott árvával, aki egyedül csak őreá számíthat az egész világon. Felidézte, amint hosszú évekkal ezelőtt karjaiban tarthatta fehér gyapjútakaróban piros, gyűrött arcú kisfiát, s csupán egy hónappal később látnia kellett, amint ugyanaz a parányi arcocska jéghideggé és viaszszínűvé változott. Az a batyunyi remény és lehetőség együtt halt meg az apró emberpalántával, aki mostanra kamaszkorú ifjú lenne, ha életben marad. Csak néhány évvel volna fiatalabb Bilynél, gondolta a férfi múltba révedőn, s miközben Billy érkezésére várt, egyre jobban előntötte szívét a melegség, és mint izzó parázs: a szeretet.

A Hampden Fallsból érkező vonat mintegy negyedórás késéssel futott be az állomásra. Egy pillanattal később már

utasok hömpölygő tömege tolongott a nagy vaskapu irányába.

William a kapu mellett állva izgatottan pásztázta az elvonuló arcokat és alakokat: akadt köztük néhány kamaszfiú, de egynek sem volt szegfű a kabátján, kivéve a legutolsót. Egyszer csak észrevette őt: egy megnyerő arcú, kék szemű fiút, elegáns szürke felöltőben. Apró kiáltást hallatva William elindult feléje, de hirtelen megtorpant: a szürke ruhás ifjú nyilvánvalóan egy vidáman nyüzsgő, nagyobb társasághoz tartozott. Mindennek látszott, épp csak magányosnak és elhagyatottnak nem.

William habozva visszafordult. Ez az élnék, magabiztos kis fickó nem lehet Billy! De miután egy gyors pillantással felmérte, hogy vagy fél tucat tanácstalanul bolyongó aszszonyságon kívül nincs már más a peronon, úgy döntött, hogy mégiscsak az a kék szemű fiatalember lesz Billy, ezért minden bátorságát összeszedve odalépett hozzá, és könnyedén megérintette a vállát.

- Khmm... te vagy Billy? - hebegte zavartan.

A fiú megállt és rámeredt, aztán lassan megrázta a fejét.

- Nem, uram - mondta.

- De hát az lehetetlen! Biztos vagy benne?

A fiú erre már elnevette magát.

- Elnézést, uram, de biztosan tudom, hogy az én nevem Frank, igaz, mama? - tette hozzá vígan, a mellette álló hölgyhöz fordulva, aki barátságtalanul méregette Williamet aranykeretes lornyonján keresztül.

Williamnek több se kellett, elhadart néhány bocsánatkérő szót, kalapot emelt és sebesen visszavonult.

Az ám, de akkor hova lett Billy?

William tehetetlen kétségbeeséssel nézett szét az üres, tágas előcsarnokban. A vonat melletti vágány elhagyatott

volt, csupán néhány rakodómunkás volt még ott, akik az utazóládákat és bőröndöket pakolták kocsira. Sehol senkit nem látott maga körül, aki parányit is ijedtnek vagy reményvesztettnek tűnt volna, kivéve egy csinos fiatal lányt, karján kezitáskát meg egy letakart kosarat cipelve, amint csüggedten nézelődött a kapun túl.

William kétszer is megbámulta a lányt. Elsősorban azért, mert a szeme sarkából észrevett egy apró színfoltot a barna kabátkán, s hirtelen tudatosult benne, hogy a lány szegfűt visel, másodsorban pedig a lány szépsége ragadta meg a figyelmét, és a különösen vonzó, sötét szemekből áradó néma könnyöngés.

- Kár, hogy éppen most nincs itt Bertram - gondolta magában. - Bizonyára rögtön vázlatot készítené erről az arccsokáról a mandzsettájára.

A szegfű látványa szíven szúrta Williamet, hisz már annyi ideje meresztgette érte a szemét, csak épp egész máshol kereste. Azon tűnődött, hogy vajon a lány is azért jött-e, hogy találkozzon valakivel, aki végül is nem jelent meg. Együttérzőn figyelte, amint az másodszor is a váróterem bejáratához sétál, és gondterhelten kémlel be az üvegajtókon keresztül. Hanem azután minduntalan visszatért a vaskapu mellé, mintha félne túlságosan eltávolodni őrhelyétől. Egy hirtelen ötlettől vezérelve William tökéletesen megfélekedezett a lányról, miután őt figyelve észbe kapott, hogy talán Billy is épp a váróteremben van! Hogy lehetett ilyen szamárnak, hogy eddig erre nem gondolt! Bizonyosan elkerülték egymást a kavardásban, és Billy egyenesen a váróterembe ment megkeresni őt. Ahogy ezt így végiggondolta, fűgén elsietett, és otthagya a lányt, aki még mindig egy szál magában toporgott a bejáratnál.

Szélteben-hosszában átkutatta a termet. Módszeresen fel s alá járkált a hosszú széksorok között a szegfűt viselő fiút keresve, azután még az utcára is kiment és alaposan körbekémlelt minden irányban. Végül pedig már nem tudott másra gondolni, csak hogy Billy, éppen úgy, mint ő maga, az utolsó pillanatban meggondolta magát a virág ügyében, vagy netán megfeledkezett róla, vagy elveszítette, sőt még az is lehet, hogy egyáltalán nem is volt lehetősége kitűzni. Keserű szemrehányást tett magának, amiért semmibe vette a megállapodás rá eső részét, és fenemód kívánta, bár mégis viselné azt az átokverte szegfűt!... Csakhogy nem így történt, következésképp most már hiábavaló ezen sopánkodni, inkább azt kellene kideríteni, hogy hol a csudában lehet Billy! - hajtogatta magában egyre inkább dühbe gurulva.

6. FEJEZET

Billy érkezése

Miután még egyszer alaposan átkutatta az állomás területét, William visszatért a vágányokhoz, abban a halvány reményben, hogy hátha Billy időközben valahogy ott teregett, és most rá vár. Az ismeretlen lány is még mindig ott őgyelgett egymagában a kapunál, és amikor egy beérkező vonat utasainak hömpölygő tömege lelketlenül félresodorta, betelt a pohár, arca határozottan rémült kifejezést öltött, és úgy tűnt, menten elsírja magát. Ekkor azonban megrázkódott, bátran kihúzta magát, és nyugalmat erőltetett arcvonásaira. William még habozva figyelte egy darabig, aztán végre elhatározta magát, és odalépett hozzá.

- A bocsánataért esedezem, kisasszony - kezdte udvariasan kalapot emelve -, de nem tudtam nem észrevenni, milyen régóta várakozik már itt. Van esetleg valami, ami-
ben a segítségére lehetnék?

Rózsás pír öntötte el a lány arcát. Szemeiből egyszerre eltűnt a rémület, és egyenesen a férfira mosolygott.

- Ó, köszönöm, uram! *Éppenséggel* van. Tudja, várok valamire, és nem mehetek el innen, mert félek, hogy esetleg elkerüljük egymást. Viszont az illető már jó ideje késik, és azt hiszem, valami félreértés történhetett. Megtenné, hogy felhívja nekem? - Billy Nielson csöppet sem jött zavarba az

ajánlattól, hiszen igazi kisvárosi lány volt, ahol az emberek mindig a segítségére siettek egymásnak, akár idegen volt, akár jó barát.

William elnyomott egy apró mosolyt.

- Hogyne, boldogan telefonálok. Csak mondja meg, kit óhajt értesíteni, és mi az üzenet.

- Kérem, legyen olyan kedves, és hívja fel Mr. William Henshaw-t a Beacon Streeten, és csak annyit mondjon, hogy Billy megérkezett. Én addig itt várok.

- Hogy Billy megérkezett?! - hápogta a férfi a döbbenettől letaglózva. - De hát hol van? Ön talán ismeri?

- Hát, tulajdonképpen elég jól ismerem - kacagott Billy felszabadultan, mint egy rég elveszett gyermek, aki végre baráttra lel. - Tekintve, hogy én magam vagyok Billy.

Williammel hirtelen meglódult a világ. A padló a plafonra ugrott, a tető a lábai elé zuhant, a körülötte lévő emberek pedig örült táncba kezdtek ég és föld között. Majd messziről, nagyon messziről hallotta magát, amint ezt dadogja:

- Ö-ön Bi-Billy?!

- Igen, az vagyok. Tehát akkor én majd itt megvárom, amíg ön telefonál. Abban biztos vagyok, hogy számít az érkezésemre, úgyhogy csak az időpont körül történhetett valami tévedés. Talán ön ismeri is ezt az urat.

William hatalmas erőfeszítéssel nyugalmat erőltetett magára. Billy testtartását utánozva bátran felszegte fejét, halványan elmosolyodott, de hangja még remegett, mikor megszólalt:

- Hogy ismerem-e?! Nos, tulajdonképpen elég jól ismerem - jelentette ki. - Tekintve, hogy én magam vagyok William Henshaw.

- Ön? Ön William bácsi? No, és hol van a megbeszéltszefűszál?

A férfi arca, mely aligha lehetett volna még vörösebb, erre a kérdésre határozottan bíborlila árnyalatot öltött.

- Hát én azt... ööö... nos, jöjjön csak kedves, menjünk be egy pillanatra ide a váróterembe - hebegte zavartan - mindjárt elmagyarázok mindent... Sajnos, most egy pillanatra magára kell hagynom - William kezdett újra pánikba esni, miközben gyengéden taszigálta a lányt a széksorok között -, mert eszembe jutott egy sürgősen elintézendő ügy, ami nem tűr halasztást, de rögtön visszajövök, addig várjon meg itt, kérem - mondta, majd szinte betaszítva Billyt egy székbe, sebesen elrohant.

Biztonságos terepre érve William Henshaw megfordult és visszanézett. Térdei reszkettek, csontjait tetőtől talpig jeges rémület járta át. Onnan, ahol állt, tisztán láthatta a lány csinos arcoskáját és kecsesen ívelt nyakát, amint az ölében tartott kosár fölé hajolt. Tehát ő lenne Billy?!... Egy LÁNY?!

A körülötte álldogáló emberek csak annyit láttak, hogy a riadt arcú, izgatottnak tűnő férfi hirtelen az ég felé fordítja szemét, majd egy kétségbeesett mozdulattal sarkon fordul, és szinte beront a legközelebbi telefonfülkébe.

Kapcsolás után Bertram jelentkezett a vonal másik végén:

- Bertram! - szólította meg erőtlenül.
- Helló, Will, te vagy az? Mi a helyzet, miért késtek? Tán nem érkezett meg?
- De megérkezett - nyöszörögte William. - Édes Istenem! Bertram, képzelj csak, Billy egy LÁNY!
- Egy micsoda-a-a?!
- Egy lány.
- Egy LÁNY?!

- Igen, igen, de szépen kérek, Bertram, ne csak ismételd, amit mondok, mint egy idióta, hanem csinálj valamit. Csinálj már valamit!!!

- „Csinálj már valamit”, mondja! - kántálta Bertram ingerülten. - Ide figyelj, Will, ha azt akarod, hogy segítek valamiben, akkor ne beszélj össze itt nekem zagyvaságokat. Tehát mit is mondtál pontosan?

- Azt mondtam, hogy Billy-nem-fió-hanem-lány. Mit nem lehet ezen érteni? - kérdezte William csüggedten.

- Azt a kutyafáját! - motyogta Bertram.

- Gyerünk, gyerünk, törd a fejed! Mit tegyek?

- Hát először is hozd őt haza.

- Haza? Haza?! - hápogta William. - Komolyan azt gondolod, hogy öt férfi közé csak úgy hazavihetek egy észvesztően csinos, tizennyolc éves, göndör arcú, rózsás hajú lányt?

- Milye-e-et?

- Akarom mondani, göndör hajú és rózsás arcú. Bertram, szedd össze magad, ez most komoly!

- Belátom, tényleg az! Képzeld csak el, mit fog szólni Cy! Egy lány! Elképesztő! Feltétlen hozd magaddal, látni akarom!

- De éppen azt magyarázom, Bertram, hogy nem vihetem őt haza, hát nem érted?

- Akkor vidd el Kate-hez, vagy... az egyik olyan Keresztény Misszió a Bajbajutott Fiatal Nőkért egyesülethez, vagy mihez.

- Nem, nem, az lehetetlen, értsd már meg! Ő arra számít, hogy mostantól nálunk fog élni. És folyton William bácsinak nevez.

- Szerencsés Willy bácsi!

- Hallgass, Bertram!

- És mondd csak, tud a félreértésről? Már arról, hogy fiúnak hittük?

- Isten ments, dehogyl! Azaz remélem nem - válaszolta a férfi kissé bizonytalanul. - Egyszer majdnem elszóltam magam, de nem hiszem, hogy észrevette. Tudod, mindketten egy kissé... hogy is mondjam... zavarban voltunk.

- Azt el tudom képzelni!

- Rádadásul képtelen vagyok őt csak úgy visszautasítani, egyszerűen nem tudom megtenni. Hogyan mehetnék oda hozzá azzal, hogy: „*Ne haragudj, Billy, de mégsem élhetsz a házamban, ugyanis nem fiú vagy, ahogy korábban hittem. De ugye nincs harag?*” Ez képtelenség, Bert, majd meglátod... amikor rád néz azokkal a hatalmas, barna szemeivel...

- Elragadó lehet - a kaján felhang még a telefonvonalon át is tisztán érződött. - Kíváncsivá tettél!

- Bertram, gúnyolódás helyett inkább segíthetnél.

- De hát mit tehetnék én?

- Nem is tudom. Először talán szólj Kate-nek. Telefonálj neki, hogy azonnal menjen át hozzánk és számítson rá, hogy egész éjjel ott is kell maradnia.

- Egész éjjel?!

- Természetesen! Billy nem maradhat gardedám nélkül, igaz? Na igyekezz, mi is rögtön indulunk.

- De Kate-nek vendégei vannak!

- Nem érdekel, hagyja ott őket! Mondd meg neki, hogy feltétlenül át kell jönnie. Ja, és Cyrilnek is szólj, hogy mire számítson! És még valami: ezúttal vedd elő a jobbik modorod, értetted? Csak semmi ostobaság! Nem hagyom, hogy gyötörjétek ezt a gyereket!

- Jó fiú leszek, esküszöm - fogadkozott Bertram, de a hangjában bujkáló, huncut nevetés ellentmondott szavainak. - Ja, és Will, itt vagy még?

- Igen?
- Végül is milyen állat az a Morcos?
- Édes Istenem, róla teljesen megfedkeztem! Nem tudom, de van nála egy kosár, felteszem, abban hozta magával. De igazából mindegy, mert akármi is Morcos, nem okozhat már nagyobb meglepetést, mint a gazdája. Most pedig igyekezz, Bertram, és semmi bolondság, rendben? Ne felejts el szólni Pete-nek és Dong Lingnek is, és tisztázd a dolgot Kate-tel, ez minden! - tette még hozzá, majd a telefonkagyló éles csattanása jelezte, hogy a maga részéről lezártnak tekinti a beszélgetést.

7. FEJEZET

Morcos

A hűvös áprilisi alkonyatban Cyril teljesen elmerült egy szomorkás tánczene lágy dallamaiban, mikor váratlan kopogtatás zavarta meg, és választ sem várva Bertram nyomakodott be az ajtón.

- Mondd csak, öregem, képes vagy egy kicsit elszakadni a zongorádtól, és egy rövid időre tudomást venni a való világról?

- Mit akarsz? - kérdezte Cyril nyersen, de azért abba hagyta a játékot és megfordult.

- Csak tájékoztatni szeretnék, hogy Will teljesen megzavarodott, és attól tartok, mindnyájunkra ez a sors vár.

Cyрил türelmetlenül vállat vont, majd újra a zongora billentyűi fölé hajolt, és játszani kezdett.

- Ha majd hajlandó leszel értelmesen beszélni, ígérem, meghallgatlak - vetette oda ridegen.

- Jól van, jól van, ha a rövidített változatot akarod, ám legyen: Will találkozott Billyvel és kiderült, hogy Billy lány. Már elindultak haza, és bármelyik pillanatban befuthatnak.

A zongora fedele nagy csattanással lehullott.

- Egy... egy LÁNY?!

- Igen, lány. Jól tudom, mit érzel, én is pont így reagáltam. Nos, azt az utasítást kaptam, hogy mindenkinek

számoljak be a hírről, és én meg is tettem. Kate-et felhívtam telefonon, már útban van ide, képzelheted, mit fog szólni! Dong Ling előadta a konyhában azt, amit én Kínai Idegrohamnak nevezek, Pete pedig nyöszörögve bevászorgott az ebédlőbe, és azóta folyton azt hajtogatja, hogy „Szabadíts meg minket a gonosztól, Uram, mentsd meg fiaid!“. Szeretném, ha most lejönnél velem a földszintre, hogy illemdően fogadhassuk az érkezőket. – Azzal sarkon fordult, és méltóságteljesen kimasírozott a szobából, nyomában Cyrillel, aki még mindig dermedt volt a döbbenettől, nem úgy, mint Kate, aki épp akkor toppant be, és megállás nélkül pörgött a nyelve.

– Komolyan mondom, ez a legabszurdabb dolog, amit életemben hallottam – kiabálta magánkívül. – Mégis, hogy akarja a bátyátok ezt a helyzetet megoldani?

Bertram figyelmét nem kerülte el, hogy nővére nem akar tudomást venni a saját rokoni kapcsolatáról a szerencsétlen vétkessel, és egy pillanat alatt kész volt a válasszal.

– Amennyire én meg tudom ítélni a történeteket – bűgta mézesmázosan, – a *bátyádat* rabul ejtette egy sötét szempár, két rózsás arcoska, és pár édesen göndörödő hajtincs, mégpedig az ő otthontalan névrokonának személyében.

– De ebben a házban akkor sem lakhat veletek együtt egy magányos lány!

– Will szerint igen.

– Ez teljességgel kivitelezhetetlen! – vágott közbe Cyril.

– Most az egyszer veled értek egyet, Cyril, de William már döntött.

– De hát hogy képzeled ezt, az Istenért?!

– Nos, egyelőre még én sem tudom – ismerte el Bertram.

– Mindenesetre azzal, hogy téged iderendelt, biztosította a lánynak a női társaságot néhány órára, azalatt meg majd

kitalál valamit. Azt mondta, megoldja, és mi segíteni fogunk neki.

- Ccö-ccö - emelte az orrát Kate megvetően. - Ebben a kérdésben nem fogunk dűlőre jutni, azt már előre látom!

- Én is tudom - bólintott Bertram -, mondom, hogy ezúttal a ti oldalatokon állok. Kész agyrém! A legkevésbé sem hiányzik, hogy egy butuska tizennyolc éves lány ideköltözzön és felborítsa az egész életünket! De te is tudod, milyen Will, amikor igazán megmakacsolja magát. Ennyi erővel akár egy hatalmas hegyet is megpróbálhatnánk szép szóval arrébb parancsolni, csak ugyanazt érnénk el vele. Az esetek túlnyomó részében könnyedén a kisujjunk köré csavarhatjuk Willt, de most nem. Majd meglátod. Ráadásul ez a lány a halott barátja lánya, és végső soron mégiscsak ő írta azt a szívfacsaró levélkét. Engem is nagyon meghatott, és eszembe sem jutott, hogy nem egy fiú írta.

- Ugyan ki gondolta volna, hogy nem egy fiúról van szó? - szúrta közbe Cyril. - Még hogy Billy! Mégis milyen megdőlésből nevezi egy épeszű ember a lányát Billynek?

- Már úgy érted, Williamnek a bátyád után, igaz? - vetette oda Bertram szárazon. - De akármiért is tette, megtette, ezen már nem lehet segíteni, és felesleges hibáztatni magunkat a félreértés miatt. Most inkább arra kell koncentrálnunk, hogy ezt eltitkoljuk előle, és hogy... hoppá, megjöttek! - kiáltott fel, mikor a ház elé guruló kerekek zöreje félbeszakította mondandóját.

Egy pillanattal később csörrent egy kulcs, kattant a zár, a hatalmas ajtó kitárult, és az elektromos lámpák vakító fényének kereszttüzeiben ott állt előttük egy ugyancsak feldúlt férfiú, és egy szemmel láthatóan megilletődött, de rokonszenves fiatal lány.

- Nos, kedvesem - szólalt meg William kissé zavartan -, ez a hölgy itt a nővérem, Kate, azaz Mrs. Hartwell, ők pedig Cyril és Bertram, akikről már meséltem korábban. És bár talán szükségtelen külön is bejelentenem, de ez az ifjú hölgy Billy.

Ennél a pontnál Will az önuralma végére ért: nagy levegőt vett és jelentőségteljes pillantással fivéreire meredt. Billy, miután szívélyesen üdvözölte Mrs. Hartwellt, melegen kezet rázott a két másik férfival is.

- Ó, nem is tudják, mennyit jelent nekem a kedvességük - hajtogatta szelíden. - Főleg, ha arra gondolok, hogy ilyen nagyvonalúan magukhoz vettek! - A két fiatalember visszafajtott lélegzettel figyelte a lányt, és feltűnően kerülték egymás pillantását. - Önök mindnyájan nagyon rokonszenvesek nekem, és biztos vagyok benne, hogy nincs se szívük, sem idegeik - kacagott vidáman Billy.

Bertramnak visszatért a humorérzéke, és nyomban megfelelt a kihívásra.

- Hogy nekünk nincs szívünk, Miss Billy? Nem gondolja, hogy ez kissé szigorú megállapítás így első látásra?

- Egy cseppet sem az, ha úgy érti, ahogyan én - mosolygott Billy huncutul. - A szív csak arra való, hogy szorgosan pumpálja a vért. Általában tudomást sem veszünk a létezéséről. A baj akkor van, ha már a legkisebb hangtól vagy pukkanástól is elkezd összevissza kalapálni, és olyankor folyton csöndben kell maradni. De én igazán nem hiszem, hogy önöket egy fikarcnyit is izgatná egy kis hangoskodás vagy pukkanás, ezért mondtam, hogy nincs szívük, nem szívbajosak - magyarázta vígan, miközben átadta kabátját és kalapját az ott várakozó Mrs. Hartwellnek.

Bertram nevetett, Cyril pedig savanyú arccal egy székbe vetette magát William mellett, aki már korábban lerogyott

a szófára, és ernyedten figyelte a társalgást. Billy zavartalanul fecsegett tovább:

- Amikor Morcossal vonatra szálltunk... jut eszembe, még nem is ismerik Morcost! - szakította félbe hirtelen saját magát. - Félbe maradt a bemutatkozás! Will bácsi, nem tudod, hol van a kosaram?

Billy a „bácsikájával” már visszatért a rokoni tegeződésre.

- Ööö... a bejáratnál felejtettem, azt hiszem - dadogta William félig fölemelkedve.

- Ne, ne, maradj csak, majd én kiszaladok érte - hadarta Billy, és kisietett a szobából. Egy szempillantás múlva már ismét ott állt, kezében egy zöld fedelű, fonott kosárral. - Azt hiszem, megint elaludt, pedig majdnem egész úton szundikált. Mindenhová ebben a kosárban viszem magammal, úgyhogy már egészen hozzászokott.

Feszült csönd telepedett a szobára. Négy egyformán izgatót és aggódó szempár meredt kérdően a kosárra, míg Billy a madzaggal bibelődött, majd a következő pillanatban egy diadalmas mozdulattal kiemelt a kosárból egy aprócska kiscicát, hatalmas rózsaszín masnival a nyakán.

- És most hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy bemutassam Morcost!

A parányi teremtmény egy ideig csak hunyorgott és pislogott a hirtelen támadt fényben, és egyensúlyozni próbált remegő lábacskaín, de mikor Bertram torkából hirtelen kirobbant egy meglepett kiáltás, a férfi felé fordult, kidomborította pici hátát, felborzolta puha szőrét, amitől úgy nézett ki, mint egy kis vattapamacs, és mérgesen prüsszölni kezdett.

- Szóval ő Morcos! - szólalt meg Bertram elcsukló hangon.

- Igen - válaszolta Billy. - Ó Morcos.

8. FEJEZET

Billy és a szoba

A Billy megérkezését követő szűk negyedóra szinte kizárólag a lány vidám csacsogásával telt, ha nem számítunk pár tétován közbevetett megjegyzést a többiek részéről. Mivel egyikőjüknek sem jutott eszébe, hogy helyet kínálja, vagy a szobájába kísérje a lányt, az kényelmesen a padlóra telepedett Morcossal az ölében. Még mindig ott ült, amikor Pete gögös arckifejezéssel megjelent az ajtóban. Az eléje táruló látványtól a komornyiknak szabályosan leesett az álla, és nyilvánvaló volt, hogy minden önuralmát össze kellett gyűjtenie, hogy megőrizze a méltóságát, de nyelve nem engedelmeskedett. Csupán elhadart néhány összefüggéstelen szót, meg hogy a vacsora tálalva, majd sarkon fordult, és kimasírozott a szobából. Bertram, aki az ajtó mellett ült, még látta, ahogy borzongva összerázkódik a hallban, majd eltűnt a lépcsőfordulóban.

Miután egy kézmozdulattal jelezte Bertramnak, hogy vezesse Billyt az ebédlőbe, William szenvedélyesen megragadta nővére karját, és mint egy tragikus cselszövő, az asszony fülébe sziszegte:

- Ide hallgass, Kate! Ma éjszaka Bert szobájában alszol, ő meg majd felhurcolkodik hozzám. Vacsora után, amilyen hamar csak lehet, küldd ágyba Billyt, aztán gyere vissza

az ebédlőbe, hogy együtt terveljük ki a további tennivalókat. Senkinek egy szót se! – tette még hozzá, majd magával vonszolta nővérét az emeletre.

Az ebédlőben közben egy kis felfordulás támadt. Billy a széke mellett állt, kezében Morcossal, mellette pedig Pete, ostobán bámulva a lány arcába, miközben ezt motyogta:

- Ho-hogy mondta, kisasszony?

- Hozzon ide még egy széket Morcosnak, kérem. Tudja, Morcos mindig mellettem ül az asztalnál a saját székén.

Ez már túl sok volt Bertramnak, aki a nevetéstől fuldokolva kimenekült az előtérbe. William megtörten a székére rogyott, Cyril pedig pont olyan arcot vágott, mint Pete. Egyedül Mrs. Hartwell tudott megszólalni:

- Komolyan gondolja, hogy ez a... ez a macska velünk fog étkezni az asztalnál? – zihálta elakadó lélegzettel.

- Igen, persze! Hát nem édes tőle? – válaszolta Billy ragyogó arccal, nyilvánvalóan félreértve a hölgy hangjából kicsengő döbbenetet. – Már az anyja is mindig velünk evett az asztalnál, és kifogástalanul viselkedett. Persze Morcos még gyerek, ezért néha követ el hibákat, de gyorsan tanul. Ááá, itt is van egy szék, ez pont megfelelő lesz! – kiáltotta, ahogy megpillantotta Bertram régi babaetető székét, amely már hosszú évek óta ott állt érintetlenül a sarokban. – Épp be tudom préselni magam mellé – tette még hozzá elégedetten, miközben átrendezte majd' az egész ebédlőt.

Amikor pár perccel később Bertram kissé kipirultan, de máskülönben teljesen higgadtan visszatért a szobába, a család már az asztal körül ült, Morcost is beleértve, aki kényelmesen elterpeszkedett Billy és a szemlátomást undorodó és felháborodott Cyril között. A cica élénk volt és érdeklődő, de a férfi hátradőlt a székében, és próbált olyan

messzire elhúzódni ettől a rózsaszín masnis teremtménytől, amennyire csak tudott.

- Ó, hát nem kedves kis állat? - jegyezte meg Billy. Bertram megkönnyebbülten konstataálta, hogy a lány nem vár választ a kérdésre.

Meg kell hagyni, ez a vacsora semmilyen vonatkozásában nem volt szokványosnak mondható. Egyedül Billy nem érzekelte a többiekből áradó feszültséget, de még Morcos sem volt maradéktalanul elégedett, mert az asztal teljes feltérképezésére tett kísérleteit rendre megghiúsította az úrnője kezében tartott póráz rövidsége. Az igazat megvallva, William tett ugyan néhány gyenge kísérletet arra, hogy a beszélgetést általános témákra terelje, de minden erőfeszítése kudarcba fulladt. Kate következetesen hallgatott, Cyril pedig meg sem próbálta leplezni az arcán elterülő borzadályt. Egyedül Bertram volt képes a társalgást fenntartani, és hamarosan élénk párbeszédbe merült Billyvel, amit csak néhány Morcoshoz címzett rendreutasítás szakított meg. Morcos minden Billy elé kerülő ételt alaposan megszaglászott, mancsával megtapogatótt, úrnője pedig nem győzte exkuzálni magát, és biztosította asztaltársait, hogy rengeteg időt tölt Morcos nevelésével, aki gyorsan halad a tanulással, de most még tényleg nagyon kicsi, és csakis ennek tulajdonítható a mostani viselkedése.

Még csak a vacsora felénél jártak, amikor egy kis közjáték szakította félbe az étkezést. Morcos ugyanis úgy döntött, hogy most már ideje dűlőre vinni kapcsolatát a balján helyet foglaló hallgatótag férfival, és ennek érdekében minden lehetséges módon megpróbálta szóra bírni Cyrilt, de nem járt sikerrel. A férfi makacs ellenállása nem kerülte el Billy figyelmét, és meglepetten fordult felé:

- Mr. Cyril, talán nem vette észre, hogy Morcos üdvözölni akarja?

- Nagyon is feltűnt, kisasszony, de be kell vallanom, hogy nem szenvedhetem a macskákat.

- Nem szenvedheti a macskákat!? - ismételte a lány, mint aki azt hiszi, rosszul hall. - De miért nem?

Cyril fészkelődni kezdett.

- Hát... csak nem, és kész - felelte zavartan. - Ön talán nem tud olyasmit mondani, amit nem szeret?

Billy ezen eltöprengett egy kicsit.

- Nem igazán - válaszolta a lány nemsokára. - Talán az esős napokat meg a pacalt. De Morcos ezek közül egyikre sem hasonlít.

Bertram felnevetett, és még Cyril szája is kelletlen mosolyra húzódott.

- Nekem ugyanaz. Nem szeretem a macskákat, ennyi - ismételte újra.

- Ó, rettentően sajnálom - siránkozott Billy. A nagy, sötét szemekben bujkáló fájdalom azonnali cselekvésre készítette Bertramot.

- Egyet se búsuljon miatta, Miss Billy. Elvégre Cyril csak egy közülünk, és élünk még egy páran mások is itt a Stratában.

- Hogy hol?

- A Strata. Így nevezzük a házat, és mindjárt el is magyarázom, hogy miért - válaszolta a férfi, majd nagy lelkesedéssel fogott bele kedvenc témájába.

Billy mindvégig remekül szórakozott, tapsolt és kacagott, és mikor véget ért a történet, elragadtatva kiáltott fel:

- Nahát, milyen mókás ház! Pompás multság lesz itt lakni - örvendezett, majd egyenesen Mrs. Hartwellhez fordult és feltette a lehető legkínosabb kérdést ezen az estén.

- És hol van az ön stratuma? Mert Mr. Bertram nem is említette.

Cyрил elnyomott egy halk káromkodást, Bertram nevetése köhögésbe fulladt, Kate Williamre szegezte tekintetét, mely egyszerre volt bosszús, szemrehányó és tehetetlen. Végül William a torkát erősen köszörülve megszólalt:

- Öhm, az sehol sincs, kedvesem - hebegte. - Vagyis, hogy nem itt van... azazhogy Kate nem itt lakik, hanem odaát a parkon túl, csak egy-két napot most a házban tölt majd.

- Óóó! - suttogta Billy, és ebben a pillanatban mindenki hálás volt Morcosnak, aki hirtelen az asztal közepére ugrott, majd az ezt követő felfordulásban a lány egészen elfelejtette tovább feszegetni a kellemetlen kérdést.

A vacsora végeztével az egész társaság átvonult a szalomba, ahol Billy beszélt nekik az életéről Hampden Fallsban. Kicsit pityergett, mikor szóba került a nagynénje halála, majd érzékletesen ecsetelte a tragédiát követő magányos és elhagyatott napjait, melyektől szerencsés módon megmenekült. Végül mindnyájukat megnevetette, Cyrilt is beleértve, az ügyvéd házában történt kis anekdotákkal, és elmesélte, hogy mennyire félő volt, hogy az a kriptaszerű ház lesz az otthona, a mélységes csöndjével és súlyos bútoraival.

Amint az illendőség megengedte, Mrs. Hartwell egy halcan elmormogott „*Már biztosan nagyon fáradt lehet, kedvesem*”-nek hangzó megjegyzéssel szelíden kiterelgette a lányt a szobából, és felvezette az emeletre.

Ütközben felmerült még egy fontos elintézendő ügy, ugyanis Morcos számára éjjeli szállást kellett biztosítani, és Billy bizony nem minden habozás nélkül bízta kedvencét a láthatóan vonakodó Pete-re, akit a feladatra odarendeltek.

A szalonban várakozó három férfi a következő pillanatban egy velőtrázó sikoltásra riadt, amit rögtön utána nővéruk panaszos kiáltozása követett. Több se kellett ezután, máris felpattantak és kettesével véve a lépcsőfokokat, felrohantak az emeletre.

- Az ég szerelmére, Kate, mi a csuda történt?! - lihegte William, akit megelőztek fürgébb öccsei.

Kate a legteljesebb tanácstalanság szobraként állt előttük, míg Billy egy alacsony székből kuporgott az ablaknál, arcát kezébe temetve. Vállai rázkódtak, és görcsös zokogás hangjai törtek fel torkából.

- Nem tudom - nyögte Kate reszketve -, el sem tudom képzelni, hogy mit láthatott. Amikor felértünk, még teljesen jól volt, aztán felkapcsoltam a lámpát, mire sikoltott egyet, és azóta így ül! Pont annyit tudok, mint ti.

William azonnal a lány mellett termett.

- Mi a baj, Billy? Áruld el, miért sírsz? - kérlelte a férfi.

Billy leengedte a kezét, és feléjük fordította az arcát. Nem sírt, hanem nevetett. Annyira nevetett, hogy beszélni is alig bírt.

- Hát mégis igazam volt! - bugyborékoltak a szavak a szájából. - Sejtettem, hogy így volt, de *most* már biztosan tudom!

- Igazad volt, de miben? - William mindig udvarias hangja most élesen csattant. Idegei kezdték felmondani a szolgálatot, túl sok mindent kellett kiállnia az elmúlt néhány órában.

- Abban, hogy azt... azt hitted, hogy fiú vagyok! - kacagott Billy. - Egyszer elszóltad magad az állomáson, ezért már akkor megsejtettem, de nem voltam benne biztos. Aztán megláttam ezt a szobát... és most már tudom, hogy helyes volt a megérezésem! - szavai ismét hisztérikus

nevetésbe fulladtak, elvégre ő maga is sok izgalmon ment keresztül már aznap.

A többi négy csak elképedve álldogált ott némán és tanácstalanul, és egymás pillantásából próbáltak erőt meríteni.

Egy perccel később Billy talpra szökkent, körbetáncolta a szobát, mindent megvizsgált, mindent megérintett, semmi sem került el a figyelmét.

- Lássuk csak! Szóval ezentúl horgászhatok, vadászhatok, vívhatok - csicseregte vígan -, és... ó, nézd azokat a késeket, húúú! Ó te jó ég, mik ezek itt?! - kiáltotta, lecsapva a buzogányokra. - Azok meg pókok?! Jaj, de nagyon örülök, hogy mind halottak már! - megborzongott az iszonyattól, nevetése pedig már-már zokogásba fulladt.

Valami volt Billy hangjában, ami gyors cselekvésre ösztönözte Mrs. Hartwellt.

- Kifelé, kifelé mindhárman - adta ki a parancsot ellentmondást nem tűrően, és elkezdte kifelé tuszkolni fivéreit a szobából. - Billynek pihenésre van szüksége, nincs több cseverészés ma este.

- I-igen, persze-persze - hadarta William, majd végtelemül megkönnyebbülve, hogy ilyen könnyen megszabadulhatnak ebből a zavarba ejtő helyzetből, jó éjszakát kívántak, és haladéktalanul elhagyták a terepet.

9. FEJEZET

Családi tanács

- Nos, William - kezdte fenyegető hangon Kate, amikor visszatért a szalonba. - Sikerült végre ágyba küldeni kis gondozottadat, így kissé felszusszanhatunk. Remélem, a mai műsor elég volt ahhoz, hogy meggondold magad.

- Hogy meggondoljam magam? Ezt mégis hogy érted?

Kate szemöldöke a homloka közepéig szaladt.

- Ugye nem akarod azt mondani, hogy még mindig szándékodban áll idevenni ezt a lányt?!

- Nem tudom, miért változtattam volna a döntésemen.

- William!

- Miért, hová máshová mehetne? Te talán befogadnád?

- Én?! Természetesen nem - jelentette ki Kate határozottan. - Igazán nem látom be, hogy mi okom lenne rá.

- Én pedig azt nem látom be, hogy Williamnek mi oka van megtenni - szúrta közbe Cyril.

- Ó, ugyan már, mi értelme van ezen vitatkozni - kapcsolódott be Bertram is. - Hadd maradjon! Aranyos kis jószág, nekem tetszik.

Cyril és Kate szúrós szemmel fordultak felé.

- De Bertram! - A két felháborodott kiáltás egyszerre csattant, majd Kate még gúnyosan hozzátette: - Úgy tűnik, téged is rabul ejtett egy... hogy is mondtad...

„egy sötét szempár, két rózsás arccoska, és pár édesen göndörödő hajtincs”!

Bertram zavartan heherészett.

- Hát... nem tagadom, szívesen... eh, lefesteném - mormolta a bajsza alatt.

- Ide hallgassatok, gyerekek - kezdte William komolyan, egy csipetnyi ingerültséggel a hangjában. - Csak az időtöket pazaroljátok ezzel a vitával. Jól tudjátok, hogy nem rakhatok ki egy otthontalan árvát az utcára. Itt marad nálunk, ez már eldöntött tény. Inkább abban kellene dűlőre jutnunk, hogy miként tudjuk biztosítani számára a női társaságot. Szerintem keressünk egy ismerős asszonyt, aki hajlandó ideköltözni, de nem tudom, kit lehetne erre rávenni?

Kate megadóan felsóhajtott, Bertram pedig egy jelentőségteljes pillantást vetett Cyrilre, mintha azt mondaná: „Látod, én megmondtam előre, hogy tántoríthatatlan.”

- Kit vegyünk ide? - ismételte meg a kérdést William. - Gondolkodjatok, kérlek!

Hamar világossá vált, hogy nem sok olyan független és előkelő hölgy akad a Henshaw-k ismeretségi körében, aki korban és természetét tekintve egyaránt megfelelne, pedig csakis egy ilyen asszony jöhetett számításba Billy kísérijeként. Számba vették az összes szóba jöhető jelöltet, de egyik-másik fivér mindőjükben talált valami olyan hibát vagy fogyatékoságot, ami lehetetlenné tette a választást. Végül William megelégte a dolgot:

- Igazán, fiúk! Egy lépéssel sem jutottunk közelebb a megoldáshoz. Természetes, hogy nincs olyan nő, aki mindhármutknak tökéletesen megfelel, de akkor is muszáj valami egyezséget kötnünk.

- A legideálisabb az lenne - tette hozzá Bertram sóváran -, ha találnánk valakit, aki néma és láthatatlan,

de csak a mi szemünkben, a világ és Billy előtt azonban nem az.

- Attól tartok, igazad van - sóhajtotta William. - De komolyra fordítva a szót, szerintem Hannah néni tűnik a legésszerűbb választásnak. Messze fölötte áll a többieknek, és biztos vagyok benne, hogy szívesen jönne. Nincs senkije a világon, és ez a nagy ház mégiscsak sokkal kényelmesebb lenne számára, a helyett a dohos egérlyuk helyett a Back Bayen.

- Arra mérget vehetsz - dűnnyögte Bertram meghatottan, de úgy tűnt, William meg sem hallotta a közbevetett megjegyzést.

- Szeretetre méltó és kedves, józan gondolkodású asszony, és minden körülmények között úrihölgy - folytatta zavartalanul monológját. - Holnap kora reggel meglátogatom, és megpróbálom meggyőzni, hogy rögtön költözzön is át.

- És ha szabad kérdezniem, mégis melyik szinten óhajtod elhelyezni őket? - somolygott Bertram.

- Szabad kérdezned, de nem tudom, mikor kapsz rá választ - vetette oda William szárazon.

- Eh... szerintem kézenfekvő lenne Cyril lakrészébe tenni őket, elvégre az a *leglakatlanabb* mind közül - ajánlotta fel Bertram nagylelkűen.

- Még mit nem! - ellenkezett hevesen Cyril. - Engedd meg, hogy magam rendelkezek a saját tulajdonom felett! Tény, hogy nincs annyi felesleges kacatom, mint neked meg Willnek, de én legalább rendeltetészerűen használom a szobáimat. Amellett már Pete is odafönt lakik, meg Dong Ling is, amikor a házban éjszakázik. Ha ennek ellenére meg akartok fosztani a lakhelyem egy részétől, ám legyen, de melegen ajánlom, hogy senki ne merjen hozzáérni a dolgaimhoz!

- Nem-nem - vágott közbe William békítő hangon. - Nem vesszük el a szobáidat, Cyril. Hannah néni különben is túl idős már ahhoz, hogy annyit lépcsőzzön. Felteszem, nekem kell majd kiköltözni, de semmi baj, szívesen megteszem... csak ne volna annyi holmim!

- Ó, ez annyira jellemző a férfiakra! - kiáltotta Kate, kezét égnek emelve. - Néha igazán megkérdezhetnétek az én véleményemet is! Tiszta sor, hogy ezt a helyzetet csak asszonyi ésszel lehet megoldani.

- Rendben, hallgatunk - biccentett William beleegyezően.

Kate buzgón előrehajolt. Most igazán elemében volt, hisz imádott parancsolgatni.

- Nagyon egyszerű az egész: itt áll lent ez a két hatalmas szalon, a könyvtár, és a kis fogadószoba a hallon túl, amit már időtlen idők óta senki sem használt. Természetesen a két nő nem alhat idelent, de mi lenne, ha mondjuk Bertram birtokba venné a hátsó szalont, a könyvtárat és a kishálószobát, és így a teljes második szintet átengedhetné Billynek és Hannah néninek?

- Hitemre mondom, Kate - csettintett Bertram elismerően -, most aztán fején találtad a szöveget! Holnap le is hurcolkodom. Elvégre itt is elég a fény a festéshez, másra meg nincs is szükségem.

- Köszönöm, Bertram, és neked is, Kate - rebegette William hálásan. - Akkor most, ha nem bánjátok, nyugovóra térek. Nagyon elfáradtam!